

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.VI.35.681/2012/6.szám

A Kúria a dr. ügyvéd által képviselt felperesnek a főtanácsos által képviselt alperes ellen adóhatározat felülvizsgálata iránt indított perben a Kecskeméti Törvényszék 2012. március 13-án kelt 5.K.20.897/2010/27. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 28. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Kecskeméti Törvényszék 5.K.20.897/2010/27. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 188.400 (száznolcvannyolcezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesnél 2001-2005. adóévekre személyi jövedelemadó adónemben ellenőrzést végeztek. A megismételt eljárásban az elsőfokú adóhatóság határozatával - amelyet az alperes jogelődje, az APEH Hatósági Főosztály Központi Hivatal Dél-alföldi Kihelyezett Hatósági Osztály a 2009. december 8-án kelt 2239497264. számú határozatával megváltoztatott -, a felperes terhére 2003. és 2005. évekre összesen 4.099.914 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet írt elő és adóbírságot, valamint késedelmi pótlékot szabott ki.

A felperes keresetében sérelmezte, hogy a 2003. évre már az adóhiány elévült, továbbá vitatta, hogy 2001. december 22-én a nyugdíjpénztárból felvett összeget bevételként nem fogadták el, holott a tagdíj befizetéseket az édesanyja nevére ő teljesítette és a felvett összeggel is ő rendelkezett. A 2001-2005. évek közötti időszakban őstermelői tevékenység végzése címén meghatározott bevételek figyelembevételét kérte és sérelmezte, hogy becslési eljárást folytattak le. A per első tárgyalásán hivatkozott arra, hogy 2002. és 2003. években kölcsönszerződésből származóan különböző összegeket kapott, továbbá 2003. november 10-én

kazánértékesítésből származóan 2003-ban, illetve 2004-ben bevétele volt, mert a vételárat két részletben kapta meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találva az alperes határozatát megváltoztatta, a felperes terhére 2005. évre a személyi jövedelemadó különbözetet 1.884.386 forintban állapította meg és megváltoztatta az adóbírság és késedelmi pótlék összegét is, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A bíróság - a felperes elévülési kifogása kapcsán - a 2003. évi adókülönbözetre vonatkozóan megállapította, hogy a határozat jogerőre emelkedésekor az elévülés bekövetkezett. A kereset teljesítéseként elfogadta, hogy az adóhatóság határozattal az adó végrehajtáshoz való jogot megszüntette.

A bíróság a nyugdíjpénztártól felvett összeg tekintetében kifejtette, hogy pénztártag a felperes édesanyja volt és nem vitásan a felperes nyugdíjpénztári befizetéseket teljesített az édesanyja számlájára. 2001. december 22-én a felperes azonban nem vehette fel az édesanyja számlájáról a hivatkozott összeget. A kiadási pénztárbizonylat két azonos sorszámmal, két különböző aláírással került az eljárás során benyújtásra. A felperes által csatolt kiadási pénztárbizonylatot a felperes írta alá, míg a nyugdíjpénztár adatszolgáltatása alapján a kiadási pénztárbizonylaton a felperes édesanyjának aláírása szerepelt. A közigazgatási eljárásban beszerzett írásszakértői vélemény szerint a kiadási pénztárbizonylatot és „elismervény kölcsön visszafizetéséről” elnevezésű okiratot két különböző személy írta alá. A Kecskeméti Rendőrkapitányságon folyt nyomozás kapcsán hozott nyomozást megszüntető határozat indokolása szerint a 2001. december 22-i dátumú dokumentumon a felperes édesanyjának aláírása a névtulajdonostól származik. A bíróság érvelése szerint a két írásszakértői vélemény közötti eltérés oka az lehet, hogy az adóhatóság által kirendelt szakértőnek nem állt rendelkezésre az aláírás időpontjához közeli írásminta, ugyanis a felperes korábban elismerte, hogy a 2001. december 22-i dátumú „elismervény kölcsön visszafizetéséről” elnevezésű dokumentumot az édesanyja nem az okirat keltezésének időpontjában, hanem csak 2007. évben írta alá, amikor már 81 éves volt és súlyos betegségben szenvedett. Kifejtette a bíróság, hogy amennyiben a nyugdíjpénztári számláról felvett összeg megegyezne azokkal a befizetésekkel, amelyeket a felperes teljesített, akkor sem minősíthető kölcsönnek az az összeg, amely valójában nem állt a felperes édesanyjának a rendelkezése alatt, hanem azt és annak hozamait is a felperes birtokolta. A kölcsönnyújtás módjáról, megtörténtéről a tanúként kihallgatott házastárs érdemi nyilatkozatot tenni nem tudott. Mindezek ismeretében a bíróság azt állapította meg, hogy ezt az összeget a felperes bevételeinek, jövedelmének nem lehetett tekinteni.

Az őstermelői bevételekre vonatkozóan a bíróság kifejtette, hogy azok igazolására benyújtott bevallási lapokról nem állapíthatók meg, hogy azok az adóhatósághoz benyújtott bevallások részét képezték-e, illetve azok részben nem az őstermelésből származó jövedelemre vonatkozóan kerültek kitöltésre. A felperest terhelte a bizonyítás. Az adóhatóság kontroll adatok alapján határozta meg a felperes bevételének összegét és 20%-os vélelmezett költség hányadot vett figyelembe. Ezzel szemben a felperes nem bizonyította, hogy a 2001-2005. évben őstermelői tevékenységből elért bevételei a keresetben állított összegeket érték és azokat igazolhatóan megszerezte.

A felperes először a per első tárgyalásán hivatkozott arra, hogy 2000. március 31-én 9.000.000 forintot adott kölcsön, a kölcsönszerződés alapján 2002. és 2003. években különböző összegekben összesen 12.400.000 forintot kapott vissza. A bíróság az adóst meghallgatta két ízben is és az adós által elmondottakat ellentmondásosnak találta, mert a kölcsönszerződés üzleti célú volt, azonban a kölcsön felvételekor az adósnak még nem volt meghatalmazása attól a cégtől, amelynek számlájáról kivett pénzekből - állítása szerint - a kölcsönt visszafizette. A visszafizetésekre nem azokban az időpontokban került sor, amelyekben az adós a hivatkozott cég számlájáról pénzt vett fel. A visszafizetési bizonylatokon csak az adós aláírása szerepelt, a cég bélyegzőlenyomata nem. Ezen tények és körülmények ismeretében nem fogadta el, hogy a felperes kölcsön visszafizetés jogcímeként kapott az adóstól 12.400.000 forintot a 2002-2003. években.

A bíróság elfogadta ugyanakkor a kazánértékesítésről 2003. november 10-én kelt adásvételi szerződésre tekintettel 350.000 forint vételár a felperes általi megszerzését és erre tekintettel az alperesi jogelőd határozatát megváltoztatta. A bíróság kifejtette továbbá, hogy a per első tárgyalását követően előterjesztett kamatkülönbözet figyelembe vételére irányuló kereseti kérelmet a *Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.)* 335/A.§ (1) bekezdése alapján érdemben nem vizsgálta, illetve további tanúk meghallgatására irányuló bizonyítást mellőzte, mert attól hitelt érdemlő bizonyítás már nem volt várható.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet sérelmezve, hogy az eljárási okokból érdemben nem vizsgálható kereseti kérelmét a bíróság miért nem vette figyelembe mint bizonyított tény és annak alapján az adóhatóságot miért nem utasította új eljárásra. Sérelmezte továbbá, hogy a bíróság az őstermelői tevékenységből származó jövedelmeit nem fogadta el a Pp. 206.§ (1) bekezdésébe ütközően. Tanúvallomásokkal kívánta igazolni a bevételeit, mivel bizonylatolási kötelezettsége nem volt, továbbá okirati bizonyítékokat is csatolt, azonban ezeket a bíróság

figyelman kívül hagyta a Pp. 164.§ (1) bekezdésébe és az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 97.§ (5) bekezdésébe ütközően.

A nyugdíjpénztári kifizetést a bíróság a Pp. 206.§ (1) bekezdésébe ütközően nem fogadta el bevételének, holott elismerten a tagdíjakat maga fizette be, a kiadási pénztárbizonylatot a pénz felvételéről csatolta és ugyanazon a napon ebből a pénzből a Takarékszövetkezetnek befizetést teljesített. A pénzre való jogosultságát az „elismervény kölcsön visszafizetéséről” okirat is tanúsította, amelyet az édesanyja aláírt. Állította, hogy a büntető eljárás során kirendelt szakértő szakvéleményének figyelman kívül hagyása súlyosan jogsértő. A 9.000.000 forintos kölcsön tekintetében a bíróság nem fogadta el a tanúk egybehangzó vallomása ellenére a kölcsön visszafizetésének tényét, holott a meghatalmazások és a banki kivonatok igazolták a pénz felvételének lehetőségét és így a kölcsön visszafizetésének megtörténtét. Nem volt jelentősége annak - álláspontja szerint -, hogy melyik évre találta meg az adós a külföldi cégtől származó meghatalmazását és, hogy a pénzintézettől mikor és milyen összegben lettek összegek felvéve és milyen módon lett rendezve a kölcsön visszafizetése. Mindezekre tekintettel kérte a jogerős ítélet „megváltoztatásával” elsődlegesen a keresetének helyt adó határozat hozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban megjelölt jogszabálysértés körében vizsgálta felül. A felperes felülvizsgálati kérelme az elévüléssel érintett 2003. évi adókülönbözetre nem terjedt ki, így azt a Kúria a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nem érintette.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat vizsgálva azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a per első tárgyalását követően előterjesztett kereseti kérelmeket a Pp. 335/A.§ (1) bekezdése szerint érdemben vizsgálta. Ezzel kapcsolatban a felperes jogszabálysértés megjelölése nélkül kifogásolta, hogy az elkészett kereseti kérelemben állított és bizonyított tényekre tekintettel a bíróság nem rendelt el új eljárást. Olyan kérdésben, amit a bíróság érdemben nem vizsgálhat, nincs helye jogszabálysértés megállapításának hiányában a közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezésének és új eljárás elrendelésének. A felperesnek erre való hivatkozása minden jogszabályi alapot nélkülöz.

Az őstermelői tevékenységből származó jövedelem tekintetében a felperesnek kellett bizonyítania [Art. 108.§ (9) bekezdés], hogy a kontroll adatok és a költségekre vonatkozó becslések alapján megállapított bevételekhez képest attól ténylegesen eltérő bevételt, jövedelmet ért el a 2001-2005. években. A felperes által ennek bizonyítására indítványozott tanúbizonyítás jogszerűen került mellőzésre, mert a bevétel igazolására tanúnyilatkozat nem fogadható el. A felperes által csatolt okirati bizonyítékokat a bíróság értékelte és jogszerűen járt el, amikor a bevallási lapokat a bevétel igazolására nem fogadta el, ennek indokát helytállóan fejtvé ki. Ezek az iratok a bevallások részét nem képezhették, különben azokat az adóhatóság értékelte volna. Ezek az okiratok először csak a peres eljárás során kerültek elő, a felperes azokat korábban nem csatolta. Bevalláshoz tartozó lapok, ha azok csak utóbb kerülnek benyújtásra, nem vehetők figyelembe. E körben a bíróság az eljárása során a Pp. 164.§ (1) bekezdését, az Art. 97.§ (5) bekezdését nem sértette meg.

A 9.000.000 forintos kölcsön tartozás visszafizetésével kapcsolatban annak ellenére, hogy a bíróság tanúként hallgatta meg az adóst és annak házastársát, nem volt megállapítható, hogy a visszafizetett összeg ténylegesen megkötött kölcsönszerződés visszafizetéséből származott, mely kölcsönről egyébként a hatósági eljárás során a felperes nem, csak a peres eljárás során - az adó megállapításhoz való jog elévülését követően - tett először említést. Az elsőfokú bíróság e körben a meghatalmazások és a pénzfelvételek, a visszafizetési bizonylatok, időpontok közötti eltéréseket, továbbá a kölcsön üzleti célú voltát kétségbe vonó tényeket helytállóan értékelte és abból megalapozott következtetést vont le arra, hogy a kölcsönadás és a visszafizetés nem volt igazolt hitelt érdemlően, így e tekintetben a bíróság a Pp. 206.§ (1) bekezdését nem sértette meg.

A nyugdíjpénztári kifizetés kapcsán az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot értékelte: az eltérő aláírású, azonos sorszámú kiadási pénztárbizonylat tényét, az írásszakértői véleményeket, azt a nem vitatott tényt is, hogy a felperes fizetett be tagdíjat a nyugdíjpénztári számlára az édesanyja nevére, továbbá azt is, hogy a 2001. december 22. napjával keltezett „elismervény kölcsön visszafizetéséről” elnevezésű okiratot a felperes édesanyja a felperes által elismerten nem a keltezés időpontjában, hanem évekkel később, 2007. évben írta alá és erre az összegre a felperes csak a megismételt eljárásban hivatkozott. A közigazgatási eljárásban beszerzett írásszakértői szakvélemény nem volt mellőzhető és azt ütköztetve a büntető eljárásban beszerzett írásszakértői véleménnyel az volt megállapítható, hogy az „elismervény kölcsön visszafizetéséről” szóló okiratot a felperes édesanyja írta alá. Az egymásnak ellentmondó kiadási

pénztárbizonylatokat és az egyéb körülményeket értékelve az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az összeg nem tekinthető kölcsönnek és nem bizonyított hitelt érdemlő módon, hogy a nyugdíjpénztári kifizetés a felperest illette, mint saját pénzeszköz. Az elsőfokú bíróság e körben a bizonyítékokat értékelte, a bizonyítékok mikénti értékeléséről számot adott, ítéletét indokolta, eljárása során nem sértette meg a Pp. 206.§ (1) bekezdését.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárás során jogi képviselet hiányában felszámítható perköltsége nem merült fel, ezért arról a Pp. 78.§ (2) bekezdése alapján rendelkezni nem kellett.

A sikertelen felülvizsgálati kérelemmel élő felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése, az 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (1) bekezdése, 50.§ (1) bekezdése alapulvételével köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére, amelynek összegét a bíróság 1.884.386 forint pertárgyérték után állapította meg.

Budapest, 2013. november 18.

Dr. Sperka Kálmán sk. a tanács elnöke, Dr. Márton Gizella sk. előadó bíró, Dr. Sugár Tamás sk. bíró

a kiadmány hitelével:

tisztviselő